

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, declarate de avocata Larisa Craveț, de partea vătămată Melnic Xxxxxxx, de Nagacevschi Xxxxx și de inculpatul

Gonciaruc Ruslan Xxxxx, născut la xx xxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxx, r-nul Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătorei Dondușeni din 20.08.2015, în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 100 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.02.2017 – 02.03.2017,
instanța de apel: 27.03.2017 – 12.04.2017,
instanța de recurs: 12.07.2017 – 27.09.2017.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Edineț din 02 martie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Gonciaruc Ruslan a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare și în baza art. 192 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 de ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Guțu T. prejudiciul material de 1200 lei și în contul statului cheltuielile de judecată pentru expertizele medico-legale în sumă de 80 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 03 februarie 2017, orele 22.00, inculpatul Gonciaruc Ruslan, în timpul unui conflict în urma consumului de băuturi alcoolice cu concubina Melnic L., aflându-se la domiciliul său din s. Xxxx, r-nul XXXXXXXXX, fiind în stare de ebrietate, i-a aplicat ultimei o lovitură cu un cuțit de bucătărie în regiunea abdomenului.

Conform raportului de expertiză nr. 15 D din 04.02.2017, la Melnic L. au fost depistate plagă penetrantă a abdomenului în regiunea fosei iliaca pe stânga cauzată prin acțiunea unui obiect tăios – înțepător, posibil în rezultatul aplicării unei lovituri cu lama unui cuțit în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață.

Tot el, la 25 ianuarie 2017, în intervalul de timp 15.00 – 18.00, aflându-se la domiciliul consăteanului său Guțu T., din s. Plop, r-nul Dondușeni, având intenția sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că Guțu T. dormea, a sustras pe ascuns din buzunarul scurtei care stătea jos lângă patul pe care ultimul dormea, bani în sumă de 1200 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut totalmente vina și a solicitat judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Astfel, instanța a conchis că vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate și a încadrat acțiunile lui în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, ca acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, și în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, ca acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane din buzunar.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, a recunoscut vina, a avut un comportament loial în instanță, a contribuit activ la descoperirea adevărului, s-a căit sincer și s-a împăcat cu partea vătămată, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, că partea vătămată a solicitat ca inculpatul să nu fie privat de libertate, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

3. Procurorul în Procuratura raionului Dondușeni, Aurel Grigoriev, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 201¹ alin. (1), 192 alin. (1), 84 Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că instanța nu a ținut cont de faptul că inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Dondușeni din 20.08.2015 în baza art.

201¹ alin. (1) Cod penal, însă nu a tras concluziile necesare și a comis o infracțiune similară, dar cu un grad prejudiciabil mai mare.

Totodată, instanța de fond nu a luat în calcul că inculpatul a comis infracțiunea fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, fapt probat prin materialele cauzei penale.

Instanța de judecată, incorect a aplicat criteriile de individualizare a pedepsei penale, prin aplicarea neîntemeiată a prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece nu a indicat în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului. Or, acesta este caracterizat negativ, duce un mod de viață amoral, ceea ce nu permite aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Mai mult, instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 16 Cod penal, că infracțiunea comisă de inculpat se consideră drept gravă, făcând parte din infracțiunile contra familiei, și care prezintă pericol social sporit.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, apelul a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre.

Gonciaruc Ruslan a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) Cod penal la 4 ani închisoare și în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 12 aprilie 2017, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 04 februarie 2017 până la 02 martie 2017.

Solicitarea procurorului de încasare a cheltuielilor judiciare în mărime de 80 lei, se respinge.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că pedeapsa stabilită inculpatului nu este echitabilă faptei comise, instanța de fond nu a ținut pe deplin cont și nu s-a expus argumentat asupra regulilor de individualizare a pedepsei, personalității inculpatului, caracterului și gradului prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, că inculpatul prin infracțiune a atentat la una din valorile primordiale apărute de legea penală – integritatea fizică și sănătatea părții vătămate Melnic L., care în urma acțiunilor inculpatului s-a ales cu vătămări corporale, conform raportului de expertiză nr. 15 D din 04.02.2017, vătămare corporală gravă periculoasă pentru viață.

Inculpatul nu este la prima abatere, fiind anterior condamnat de mai multe ori, inclusiv și pentru acțiuni de violență în familie.

Deși inculpatului i s-a acordat încredere de către instanțele de judecată, fiindu-i stabilită pedeapsă non-privativă de libertate, pedepsele aplicate nu și-au atins scopul, el nu a tras concluzii de încetare a comportamentului infracțional și nu a pășit pe calea corijării.

În aceste circumstanțe, inculpatul nu întrunește condițiile necesare pentru a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei numite.

Instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare

social, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea social concretă.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta prejudiciabilă încă de la momentul descoperirii ei.

Pedeapsa sub formă de închisoare, cu suspendarea executării pedepsei în temeiul art. 90 Cod penal, nu este corespunzătoare gradului prejudiciabil al faptelor comise de inculpat și circumstanțelor cauzei, nu poate fi considerată adecvată și nu va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale, corectarea inculpatului este posibilă numai în condițiile izolării de libertate, din care considerente apelul declarat este fondat.

Pedeapsa reală de privare de libertate, va fi efectivă pentru reeducarea și corijarea lui, restabilind drepturile lezate în urma comiterii infracțiunii, luându-se în considerație și prevederile art. 364¹ alin. (1) pct. 2), 3) Cod de procedură penală.

Instanța de fond, neîntemeiat a încasat din contul inculpatului, suma de 80 de lei în beneficiul statului cu titlu de cheltuieli de judecată pentru efectuarea expertizelor medico-legale. Or, potrivit art. 143 alin. (1) pct. 2), 3), (2) Cod de procedură penală expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, stării psihice a bănuitului, învinuitului, etc., în cazurile când apar îndoieli cu privire la starea de responsabilitate. Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute de alin. (1), se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Efectuarea expertizelor dispuse de organul de urmărire penală pe cauza respectivă a fost necesară pentru constatarea faptelor imputate inculpatului și calificarea juridică a acțiunilor lui, astfel că cheltuielile judiciare suportate pentru efectuarea acestora urmează a fi trecute în contul statului.

5. Avocata Larisa Craveț, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că partea vătămată a insistat la împăcarea cu inculpatul și a cerut o pedeapsă non privativă de libertate.

Argumentele instanței de apel, precum că din materialele dosarului rezultă că inculpatul anterior a fost judecat, nu este legală și obiectivă, deoarece nu s-a menționat că sentințele precedente au fost executate.

Mențiunea instanței de apel, privind posibilitatea recunoașterii circumstanțelor atenuante stabilite numai de acuzare este eronată și selectivă, evitând apărarea, cu atât mai mult că cauza a fost examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, adică într-o procedură simplificată, ușurând situația acuzării în ședința de judecată la dovedirea probelor acumulate la urmărirea penală.

Explicațiile instanței de apel, precum că pedeapsa stabilită de instanța de fond nu va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale, poartă un caracter declarativ și nu sunt motivate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 (1, 6) CPP.

5.1. A declarat recurs ordinar și partea vătămată Melnic L., în care solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că a făcut o greșeală.

5.2. Nagacevschi Xxxxx a declarat la 05 iunie 2017 și 23 iunie 2017, recursuri ordinare, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că este mama inculpatului și că acesta nu este atât de vinovat, precum este scris.

Este bătrână și singură, și nu are cine avea grijă de ea, în afară de inculpat.

5.3. Inculpatul, la fel a declarat recursuri ordinare la 08 iunie 2017, 22 iunie 2017 și 31 iulie 2017, în care solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că decizia instanței de apel nu este întemeiată, iar actele semnate de el nu sunt corecte, deoarece le-a semnat în stare de ebrietate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) și (5) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. Dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2) - (4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată.

Sub acest aspect și cu referire la recursurile ordinare ale inculpatului din 22 iunie și 31 iulie 2017, cât și ale lui Nagacevschi Xxxxx din 23 iunie 2017 (*pct. 5.2, 5.3. din decizie*), se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat decizia motivată pe 11 mai 2017, fapt consemnat în respectivul proces-verbal, în prezența inculpatului și avocatei inculpatului – Craveț Larisa, fiindu-le înmănată copia de pe hotărârea motivată (*vol. I, f.d. 179-180, 184, 195*).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 11 mai 2017, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 12 iunie 2017.

Totodată, potrivit ștampilei de pe plic, recursurile ordinare ale recurenților nominalizați au fost declarate la 22, 23 iunie și 31 iulie 2017, adică peste termenul prevăzut de lege (*vol. II, f.d. 17-21, 26-27, 36-38 pct. 5.2., 5.3. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursurilor respective în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursurile nominalizate.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală, nu prevede repunerea în termen a recursului ordinar, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prescrie expres că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursurile ordinare ale inculpatului din 22 iunie și 31 iulie 2017, și ale lui Nagacevschi Xxxxx din 23 iunie 2017 sunt declarate peste termen, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatei Larisa Craveț este fondat pe art. 427 (1, 6) CPP, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi situațiile că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice

dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, se atestă că în recursul inculpatului din 08 iunie 2017 și al părții vătămate Melnic L., prin sfidarea prescripțiilor menționate supra, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind lipsă și mențiunea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în aspectul dat (*pct. 5.1., 5.3. din decizie*).

Pe lângă aceasta, potrivit art. 401 alin. (1), 421, 429 alin. (1), 430 pct. 2) Cod de procedură penală, pot declara recurs ordinar doar procurorul, inculpatul, partea vătămată, partea civilă și partea civilmente responsabilă, martorul, expertul, interpretul, traducătorul și apărătorul, orice persoană ale cărei interese au fost prejudiciate printr-o măsură sau printr-un act al instanței. Cererea de recurs trebuie să conțină calitatea procesuală a recurentului.

În acest context, se reține că și Nagacevschi Xxxxx a declarat recurs ordinar la 05 iunie 2017 (*pct. 5.2. din decizie*), însă aceasta nu îndeplinește nici o calitate din cele nominalizate, adică nu este persoana abilitată cu dreptul de a declara recurs ordinar.

Rezultă, că recursurile menționate nu îndeplinesc cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului, inculpatului, părții vătămate și rudelor inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce recursurile inculpatului din 08 iunie 2017, părții vătămate și ale lui Nagacevschi Xxxxx din 05 iunie 2017 nu îndeplinesc cerințele legale de conținut, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar

definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, inclusiv în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele grave ale faptei comise de el și gradul sporit de pericol social al infracțiunii săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*). În același timp, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu utilizarea cuțitului și cauzarea victimei a vătămării corporale grave și periculoase pentru viață, infracțiune pentru care legea prevede închisoare de la 6 la 12 ani, chiar și în prezența circumstanțelor

atenuante invocate de avocat (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate inculpatului de către instanța de fond, în baza art. 90 Cod penal (*pct. 1., 2. din decizie*), reprezintă o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în acest recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-a aplicat inculpatului pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul avocatului este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) *pct. 4)* Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 2), 4) alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Larisa Craveț, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, în privința inculpatului Gonciaruc Ruslan Xxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Gonciaruc Ruslan Xxxxx la 22 iunie 2017 și 31 iulie 2017, și de Nagacevschi Xxxxx la 23 iunie 2017, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, în privința inculpatului Gonciaruc Ruslan Xxxxx, pe motiv că sunt declarate peste termen.

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de partea vătămată Melnic Xxxxxxx, de inculpatul Gonciaruc Ruslan Xxxxx la 08 iunie 2017, și de Nagacevschi Xxxxx la 05 iunie 2017, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2017, în privința inculpatului Gonciaruc Ruslan Xxxxx, deoarece nu îndeplinesc cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 octombrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco